

Születés

Nékem úgy tűnt, legalább is úgy gondoltam,
 hogy gyermekkorom egészen egyszerű
 rapszódia volt kezdet és vég nélkül
 megbetegedtem egy kifacsart narancstól
 és attól a szegyenlős tudttól
 amit egy női ing alatt sejtettem, (ezt az inget
 minden pénteken a szomszédleány
 kitergette mint a bánatot, amit szemét gyanán,
 gyűjtögetett legalább egy héten át)
 A sötétből egy fehérszemű néger nevetett rám
 Álmaimat Buridán űzte el kivont karddal
 míg az álmot is végül át nem szűrták
 úgy feküdtem, mint egy kifacsart narancs
 melyből kinyomták a félelmet, gyűlöletet,

[rettegést

Én egy dalt hallottam akkor magamban,
 amit a jvasz irt a korai emlékezet falára,
 de az elűzött századok szemétdombján
 feltűnt a kampósvégű fekete kereszt
 jeloldotta az álom és emlékezés falát
 valamilyen vérben, mely egyszerre a szilárd hit
 és a halálbavevett remény jelképe lett,
 Ekkor az ősz egy lehulló levele
 szűkülő körrel magába zárta létezésem
 céltalanságát és valamilyen szögesdrót
 (5 csillagok mért vésődnek a szívünkbe)
 ruzmarák csillogásával keftécsztotta a földet
 Elválasztotta a szabadságot a főle való vágytól
 A drótok közt egy csodálatos lépcső nőtt
 mit nem tudott átlépni egyszerű ember,
 de átszálltak rajta a mellkasok és golyók,
 mert a kiontott vér kemény hida, vert
 a szív és acél közt, hogy meglehessen
 látni a szabadságot a fulsó oldalról is
 Bátrak voltak az emberi halálok
 a koponyákba vitt történelem, amely az
 idegen arcába vésődött sötétsége közepette
 feltárva a sorsát a nyitott tenyéren,
 hogy az éjnél sötétebb halálra készítse,
 hogy a szavaktól üresen kongjon az agya,
 hogy jelezze, egy új kezdet kezdetét jelezze
 hogy falat kenyere méreggá váljon,
 hogy golyó és gránát jelezze így kezdetét

[a végnek,

hogy jelezze, egy új kezdet kezdetét jelezze
 hogy a roham ujjongása inténacioálévá váljon,
 Ekkor értettem meg, hogy elkezdtem magam
 én ki valóság lettem erősb a halálnál,
 én ki a holnap távlatá lettem,
 én ki emelkedő iv vagyok a felfelé fejlődésben,
 én ki magam kezdem kitölteni az űrt
 elértem önmagam vérbeli kezdetét,
 hogy végül is soha ne írják a fejfámra
 ez az ember valóban még meg se született.

Valóság

*Ha felébresztem
a megkövült álmat
az élet
nem adja vissza
ugyanúgy
a kölcsönként éneket
s megmaradt
a csalódott partvidék
mint az elhúzódó apály
után az otthagyt
kagylók
és a holt halak
lerágott csontjai.*

Torzó

*Fájdalombarévílt
testetlen kezek
fonalat húztak
a könnytől a csillagokig
fehér diadalkapunak
Elszakadt a reggel
fényes fonala, mely sarkában
viszi a diadalt,
És én, csodálkozó
kagyló lettem
a rémületbe csendesült
tenger partján.
Ó hasztalan
az ének fennakadt
valahol köztem
és az ég között
s én nem tudtam elérni.*

Hamis szonett

*Valahol egy megkövült dal
mindig széttöri a valóság ablakát
Ha megpróbálsz tested párnájával
csökkenteni falbavert fejed koppanását*

*a büszkén elszőkött pillanatok nem akarják,
hogy az ég alatt a holnap seregévé
váljanak, hogy el tudjam feledni
az értelmet vesztett csendet, mely értelmet*

*reflektorfénye alatt nyer alakot,
mint egy darab belőled az éjszaka alapzatán
Kövel felelj a kőnek, hogy a kő*

*ritmussá váljon mely visszadalolja
az elvesztett dalt a járdáról:
hogy el ne tapossa a véletlen elmenő.*

U t a z á s

*Céltalanságba futó vasutvonalak
egyszerű jeleikkel felvérzik
minden történet mozgó fonálát
A messzeség szűkíti a láthatárt.*

*Vésd ki a fájdalom bronz-szobrát
A kerekek amikor kinőnek a sötétből
az utasfülkék nem hozzák az értelem
vak útjának megvilágított sejtelmét.*

*Az ősz a vonatfüst eltemette
s ha felbukkan véletlenül a remény
a közelítő tél nem fogja szétnyomni*

*a tejút karcsú derekát, mely nyilával
a csillagoknak minden emberi melegséget
a szégyen magas oszlopához szegez.*

Fordította DÉSI ÁBEL.